

V současné době probíhá příprava tzv. Bílé knihy, která by měla specifikovat směry české obranné politiky. Dnešní doba je charakteristická tím, že jsme členy NATO a nemáme definovaného zřetelného nepřítele. Dále zažíváme poměrně dlouhé období klidu. V důsledku toho výdaje na obranu klesají k současné hodnotě 1% HDP a pohybují se pod 2%, které byly přislíbeny při přístupu NATO. Korupce při armádních zakázkách zájmu veřejnosti o obranu také nepřidává. Ve výsledku o bojeschopnosti současné armády nemůže být ani řeč. Po plánované likvidaci protivzdušné obrany a vyřazení raketometů GRAD, již proběhlém výrazném omezení letectva a tankového vojska máme ve výsledku lehký sbor, který by těžko zvládl to, k čemu armádu primárně máme mít - k ochraně územní celistvosti a odstrašení v duchu starého přísloví: "Kdo chce mír, chystá válku", nebo "Kdo nechce žít vlastní armádu, bude žít cizí".

Evropská politika se snaží neustále vytvářet dojem, že EU může Spojené státy dohnat a předejít, a to zejména v oblasti ekonomiky, vzdělání atd... ale přitom neustále operuje s tím, že výdaje na obranu nejsou prioritní právě díky účasti většiny států v NATO a kolektivní obraně. Obecně cítím nekonzistentnost celoevropské politiky, která je dána jednotlivými státy a jejich zájmy a jejich vztahy k (nejen) Spojeným státům. Příklad Kosova, gruzínského konfliktu, vztahu Řecka a Turecka a další nedojasněné sousedské vztahy jsou ukázkou, že impulzy, které mohou vyústit v domino efekt většího konfliktu v blízké budoucnosti existují.

Spojené státy ale roli věčného protektora a arbitra Evropy již nebudou moci hrát. V současné době je vyčerpalo nasazení v Iráku a Afganistánu. Tyto neúspěšné konflikty vedou k tomu, že dále zadlužují Spojené státy nad únosnou mez, že i ony budou muset šetřit či nějak ošetřit své dluhy, přičemž velkým věřitelem je Čína, která směřuje do pozice dominantního hráče nejen v Asii, ale i Africe. Logickým důsledkem bude omezení angažovanosti v Evropě, možná i další období izolacionismu zaměřené na vnitřní konsolidaci.

Jestliže dramatický rozvoj technologií v posledních 50 letech byl důsledkem soupeření velmocí, kdy SSSR nakonec ekonomicky zkolaboval i díky tomu, že technologie uplatněné ve vojenském sektoru nedokázal aplikovat v civilní oblasti, tak následující léta mohou být obdobím stagnace právě v důsledku šetření a absence vizí a cílů. Naopak hrozí privatizace činností, které byly do teď vlastní pouze státům a novodobého návratu obdoby feudalismu.

Nejmarkantnější příklady je použití soukromých bezpečnostních agentur v Iráku, kdy došlo k privatizaci války a nyní i následná privatizace vesmíru, ke které směřuje oficiální strategie B. Obamy, který chce umožnit co největší zapojení soukromých společností (nadnárodních korporací) do provozování letů do vesmíru. Faktickými vládci se postupně stávají nikoli státy a

Role státu

Napsal uživatel Zdeněk Jobánek

Úterý, 12 Říjen 2010 18:12 - Aktualizováno Úterý, 12 Říjen 2010 18:31

jejich vlády (je jedno, zda demokratické, nebo totalitní), ale nadnárodní korporace a banky s odpovědností vůči akcionářům. Zájmem akcionáře je zisk, který musí někdo zaplatit.

Trochu krkolomnou cestou jsem se dostal k otázce, zda úpadek armády není jen důsledkem úpadku či alespoň nejistoty role státu, který v globalizovaném světě nahrazují nadnárodní korporace.

{jcomments on}